

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.  
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.  
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.







Stockholm, Iduns Kungl. Hofboktr.

N:r 5 (528).

Fredagen den 4 februari 1898.

11:te årg.

Prenumerationspris pr år: Idun ensam ..... kr. 5:— Iduns Modet., fjortondagsuppl. » 5:— Iduns Modet., månadsuppl. » 3:— Barngarderoben..... » 3:—		Byrå: Klara södra kyrkog. 16, 1 tr. Öppen kl. 10—5. Allm. telef. 6147. Rikstelef. 1646.	Redaktör och utgivare: <b>FRITHIOF HELLBERG.</b> Träffas säkrast kl. 2—3. Redaktionssekr.: J. Nordling.	Utgifningstid: hvarje fredag. Lösnummerpris 15 öre (lösn:r endast för kompletteringar.)	Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annons. 70 öre pr nonp-rad.
---	--	--	--	--	---

## Det unga furstehemmet.

Ett besök i Arffurstens palats.

Stockholm den 18 januari 1898.

Käraste Louise!



Prins Carl och prinsessan Ingeborg.

»Människan spår och Gud rår.» Minns du, hur jag i mitt sista bref beklagade mig öfver enformigheten hemma på Dalby? Ingen bland våra vanliga, af almanackan erkända årstider; ingen sol och ingen måne, bara grått — grått i luften, grått på marken, grått i hägen! — En dag kommer onkel Gösta, som alltid är snäll mot oss flickor, öfver till Dalby. Efter middagen, då vi suttit en stund vid brasan, som egentligen är den enda, som alltid är vid godt lynne här i världen, säger han: Hvad går åt dig, Anne-Margrethe, min flicka? Jag känner ej igen dig. — Jag leds, onkel! — Leds du, som alltid har fullt upp att göra, det kan jag aldrig tro. — Jo, men nu gör jag det. — Hvarför det då? Är du kär? — Nej, men jag önskar sannerligen, att jag vore det! — Ser man på! — Det skulle väl ändå bilda liksom en tillfällig ljusning i det grå, kan jag tro, icke sant, onkel Gösta?

Onkel, som, efter hvad jag har anledning att tro, aldrig haft någon synnerlig tur i kärlek, småskrattade så där halt för sig själf, som du vet han brukar, och säger så: Du skulle resa en smula, min tös! — Resa, onkel Gösta! Säg lika gärna åt gamle Per Anders med träbenet därborta i grindstugan, att han dansar pas de quatre med sin blinda gumma! Jag har inga pengar, förstår du, inte ett kronans öre förrän i mars; och hade jag några, så har jag ändå ingen att resa med, så det kan just vara detsamma. Det är därför som jag ville bli kär och — —

Onkel teg och blåste långsamt ett stort rökmoln in i spisen, där glöden då och då föllo tillsammans med detta sakta prasslande, som alltid lockar mig att drömma.

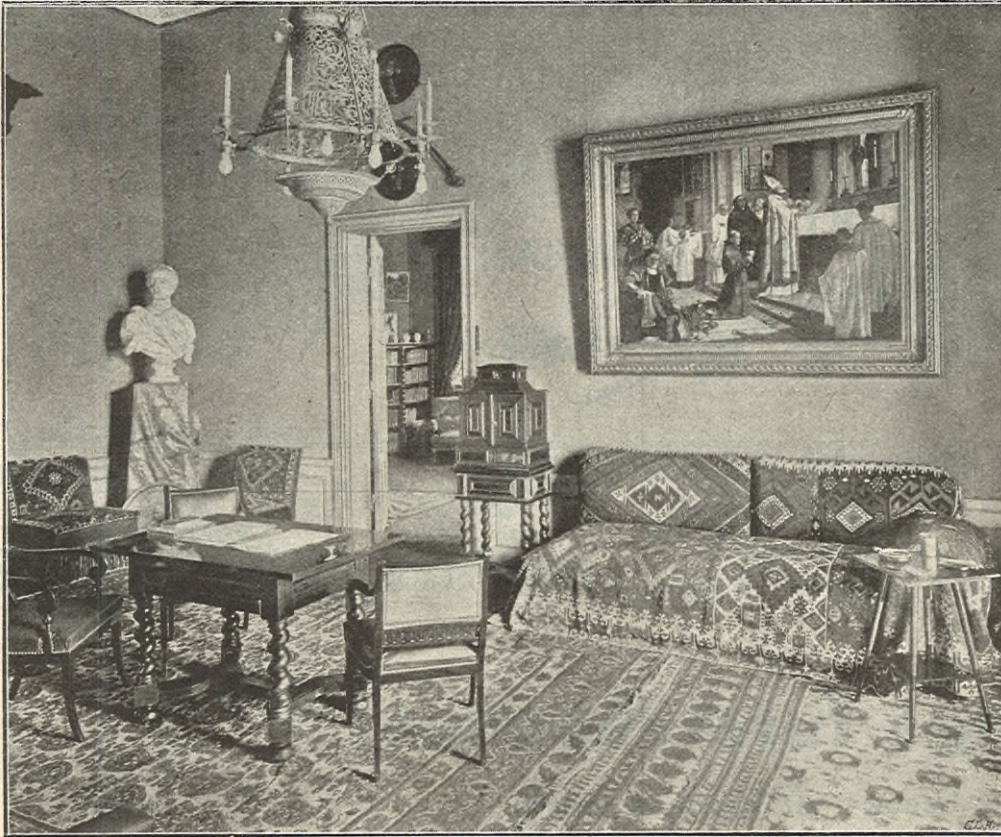
Efter en stund, då jag började tro, att både pappa och onkel hade somnat — jag tror det ännu om pappa, ty han behöver egentligen blott sitta stilla och tuga för att få sig en liten lur, något, som han naturligtvis aldrig vill erkänna (han bara »satt och tänkte»!) — ja, efter en stund säger den välsignade, gamle hedersmannen — den, som icke sof, förstår du! — hör nu Anne-Margrethe, jag reser till Stockholm om lördag. Vill du fara med?

Jag behöver ej berätta dig, hvad som nu följde. Han fick en kyss eller två eller tre — — och nu är jag här!



De flesta dygder, vi besitta, ansluta sig till hemmet. Där lära vi de första grunderna till all visdom, där lära vi i smått den världsfilosofi, som vi böra följa och öfva i det stora.

S. C. W. Bindesböll.



Prins Carls rökrum.

Jag skall visst icke försöka beskrifva mina intryck af Stockholm för dig, kära Louise. Jag skall till och med förskona dig från skildringen af mina besök på muséer och teatrar — ett par, tre baler med för resten, — tills jag kommer hem, men jag måste berätta dig om en fin visit, jag gjort. Och gissa hvar, du? Hos gamle öfverstens tror du? Nej, bättre opp! I Arffurstens palats, min nådiga, hos Prins Carl och Prinsessan Ingeborg. Hvad säger min fröken kusin om det? Hör nu på!

Om du riktigt vill se Prins Carl, när du kommer till Stockholm, skall du följa mitt råd och taga in på Hotel Rydberg. Vi bodde lyckligtvis där, onkel och jag. — Då jag nu dag efter dag såg både Prinsessan och Prinsen och Arffurstens palats, kan du nog förstå, att jag fick en »väldig» lust (som det heter här) att se, hur det älskvärda unga paret bodde — ty älskvärda se de ut, det är säkert. Käraste, jag skall ej upptaga din tid med att beskrifva, hur det gick till att jag kom dit, och hur jag fått de bilder af det furstliga hemmet jag sänder dig. Nog af, en vacker dag (ja, du förstår, inte vacker i den meningen, att här var sol eller klar luft — å nej, sådant har man ej här!)... För att vara mer historiskt trovärdig, skall jag säga: en mulen förmiddag vid half-tre-tiden stod jag i godt följe och ringde på dörren till »D. D. K. K. H. H. Hertigens och Hertiginnans af Vestergötland våning», som det står på en dörrskylt alldeles som hos andra dödliga, hvilka nödgas bo flere familjer i samma hus. — Vi voro kanske en smula nervösa, Marie

von L. och jag — har jag sagt, att det var Marie, som var med? — Nog af, vi observerade ej i början en välvillig notis om ett litet konstgrepp med dörren, som också stod att läsa på en plåt. Emellertid öppnades det till sist, och vi kommo in. Det första, som möter den besökande

(Louise, du, låter det ej fint?) är en trappa. Ja, du ser undersam ut, men det är så — såvida jag ej skall säga två hundar, ty det är också sant.

Hertigens bo nämligen två trappor upp, och entrén är mellan första och andra trappan. Hvad hundarna angår, äro två alltid därnere, strax vid dörren, af det enkla skäl, att de ej kunna annat (de äro af gips eller kanske af brons, kära du!). Jag har nu verkligen mycket litet minne af vestibulens utseende, så att jag ej vill riskera att komma sanningen för när (hvarför säger man ej i stället osanningen?) genom en beskrifning, som ej »sig stöder på fakta», som kusin Adolf sjunger. Jag minns blott, att jag en passant såg ett stort porträtt, som hängde öfver en gammal vacker kista, på hvilken satt en rätt vacker gosse i uniform, nej, jag menar en gosse i vacker uniform: en ordonnans, min vän! (Mon Dieu, jag önskar jag hade en sådan där, när jag skall ha bud till pappa från väfkammaren!) Porträttet lär, efter hvad jag sedan hört, framställa Lennart Torstensson, som en gång i tiden — käraste, kan du minnas när? — ägt Arffurstens palats.

Vi kommo emellertid in i en rätt mörk tambur, hvilken dock som genom ett trollslag blef ljus, tack vare en lakej, en knapp och ett par elektriska lampor — som nästan är det enda jag af hela min själ afundas hufvudstaden. Det visade sig nu, att tamburen var röd och prydd med gamla vackra skåp, kistor och gyllenläderstolar samt på väggarna med vapen och brokiga holländska fajanser, sådana du sett i porslinsköket hos onkel. På ett skrifbord (med en rätt dålig penna, ma chère; den var



Prins Carls skrifrum.



för spetsig för mig!) lågo ett par böcker framlagda, där de, »som önska göra Deras Kungliga Högheter sin uppvaktning, pläga anteckna sina namn» (du ser att jag citerar!) Till höger var en lång klädhängare, där jag bland en hel hop uniformsrockar — du kan, ej tänka dig hur långa! — upptäckte en fruntimmerspäls. När jag kommer hem, skall du få veta, hur den såg ut!

Emellertid frågade vår följeslagare, om vi ej ville stiga in i våningen. Vet du, jag har nästan alltid intryck af sådana där, som visa, att det finns blott en sak i världen de riktigt varmt önska, och det

Du känner kanske den franske ädlingens råd till en af sina söner, som trädde i hoftjänst? »Quand on est à la Cour,» sade han, »il faut dire du mal de tout le monde, demander toutes les places vacantes et s'asseoir, quand on peut.» För mig låg det närmast till hands att följa den sista delen af denna beundransvärda filosofi, och jag kan sålunda af erfarenhet försäkra dig, att stolarna vid fönstret i Prinsens rökrum, som vi (en smula hastigt, förstås!) provade, äro ytterst bekväma. Rummet med sina, om jag ej minns orätt, laxfärgade väggar med grupper af blanka vapen, sina mjuka orientaliska mattor och

dem, utom ett af Prins Eugens första arbeten, en serie djurstudier af Liljefors. »Blå Prinsen» håller af vackra saker, det kunde jag se på mer än ett håll i hans vackra hem. Från rökrummet, hvares enda fönster vätter emot Gustaf Adolfs torg, för äfven en deuxbattantsdörr in till en stor, aflång salong med ljusst blå enfärgade väggar. Jag skulle önska, att jag kunde säga dig, hur många fönster detta rum har, men måste till min skam och nesa bekänna, att jag ej minns det. Nöj dig med att de äro många, de som dörrarna. Detta gemak, som ser ut som om det på egen hand, oberoende af arkitekt och mätthänsyn tagit sig för att



• Långa salongen.

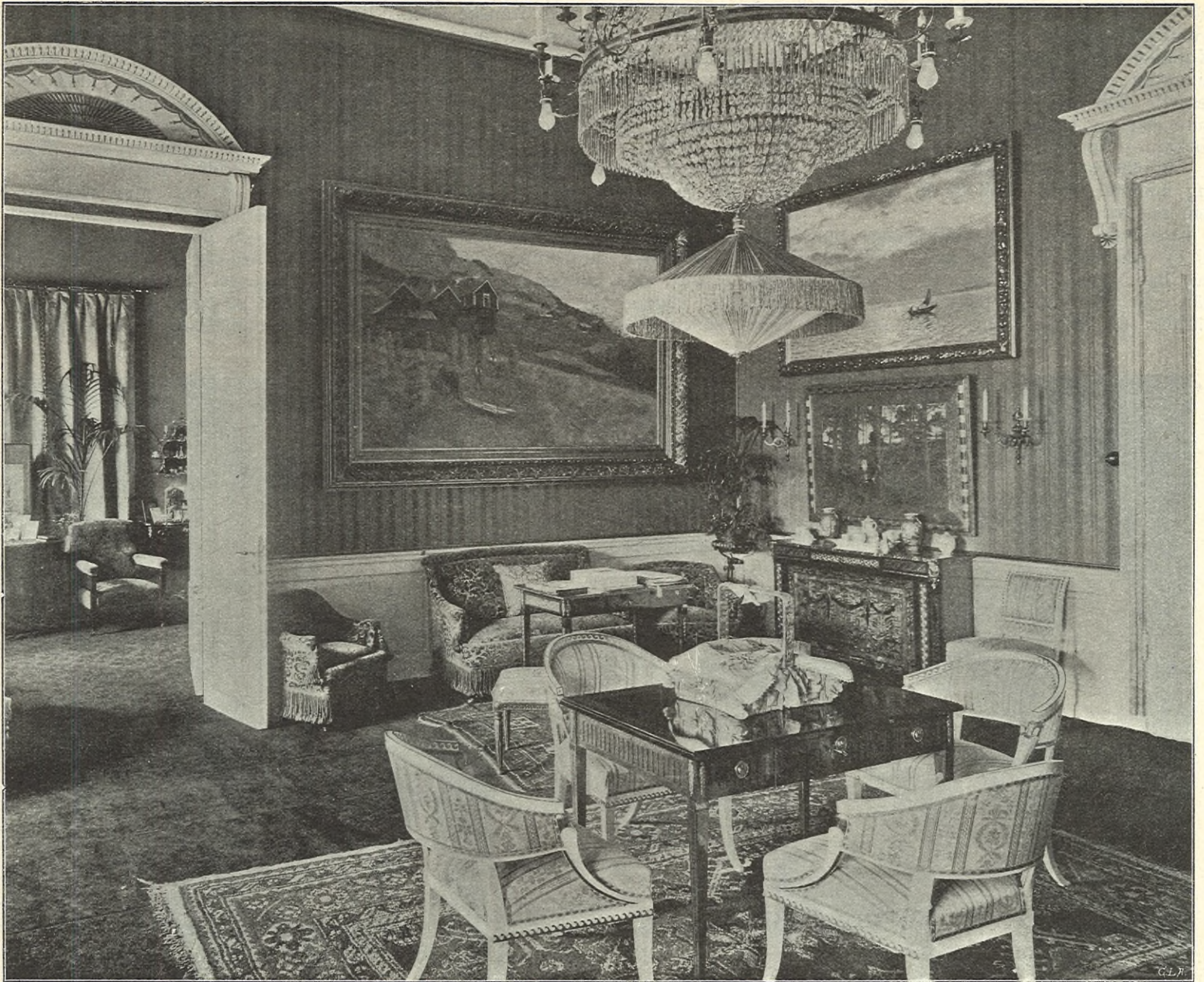
är att så snart som möjligt blifva af med de besökande. Emellertid — denne var ett lysande undantag! Vi gingo in i våningen genom dörren rakt fram, som leder till Prins Carls rökrum. Från tamburen kan man för öfrigt komma in äfven i en lång salong, i matsalen och till ekonomiafdelningen, som jag tyvärr icke såg. Du kan förstå, att den skulle intresserat mig. Nu skall Eders Kärlighet icke vänta, att jag skall förmå beskrifva precis, hur det såg ut i alla gemakerna, ty rummen och möblerna voro många, och mitt stackars landsflickeminne är just ej så öfver sig godt, men jag skall göra mitt bästa.

en fantastisk österländsk krona i grön brons tilltalade mig. I ett hörn stod en byst af kung Carl den tolfte. Skön var han inte, om han också var tapper som en gud, och utan att vilja säga något oartigt mot hjältekungen, tillstår jag gärna, att jag för min del bestämdt skulle föredraga en annan Carl!

På ena sidan om rökrummet ligger Prinsens skriftrum, i hvilket vi blott gjorde en hastig visit. Jag tyckte det såg ut som ett vanligt ovanligt treffigt herrum med ett stort, skönt skrifbord, mycket papper och böcker, une chaise-longue très longue samt taflor på väggarna. Bland

växa till på längden, gör för öfrigt ett mycket elegant intryck. Den förgyllda möbeln är, som du kan se på afbildningen, »i tidig roccostil» (kan du ej se det, så får du tro mig — liksom jag trodde en viss annan auktoritet!). Tyget med crèmefärgad botten och blommor ser gladt ut mot guldet och-väggarnas, om en vacker vinterhimmel påminnande blå. Den förtjusande väfda tapeten, som hänger till höger öfver soffan, de båda vackra gamla speglarna mellan fönstren i förening med möblernas ganska reguliera placering bidraga säkert, att ge salongen ett visst förnämligt tycke, som man eljes sällan återfin-



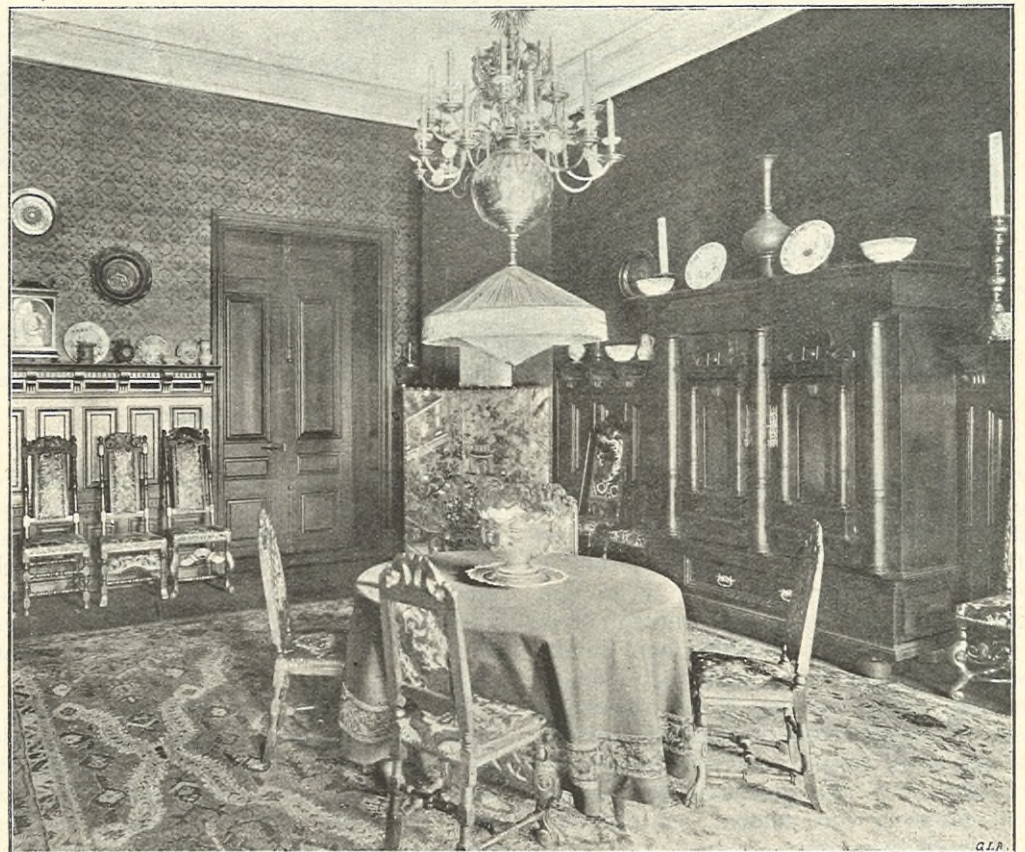


Fyrkantiga salongen

ner i moderna praktvåningar. Jag är gammalmodig, jag, ma chère, och tycker ej, att trefnaden i ett rum ligger i soffor, stolar och bord, som stå om hvarandra som på en auktionslokal eller som om de hört och förstätt ropet: elden är lös! och nu vore på väg att rädda sig hvar och en åt sitt håll. Därför var jag nöjd här.

Jag njöt ock af att se många verkligt vackra och dyrbara gamla saker, som utan att göra väsen af sig stodo här och där och fröjdade mitt öga. Så, utom allt annat, en praktfull vas af Berlin-porslin från förra århundradet, som enligt uppgift en gång tillhört Prinsessan Sophia-Albertina och nu, sedan den vandrat omkring på auktionernas allfartsväg, åter hamnat här. Om jag vågade, vore jag frestad att till samma, det gamlas älskvärda kategori, räkna en liten förtjusande taffla med några gula Chrysanthemum i en vas, målad och skänkt af Prins Eugen. Salig farfar brukade alltid säga, att den, som omger sitt hvardagslif med vackra saker och lär sig att dagligen höra hvad deras skönhet har att säga oss, har i sin hand ett af de finaste medel till andlig kultur. Jag tror så med.

Till vänster vid bortersta fönstret står Prinsessans pianino. Mellan fönsterväggen och pianots baksida är ett treffligt hörn med en liten soffa. Gröna växter och



Matsalen.



blommor funnos öfverallt. Men jag undrar, om här finns någon sol — ja, jag menar den, som kommer utifrån.

Innanför den långa salongen ligger ett rum, som jag vet du skulle tyckt om. Det hade, jämte några bekväma stoppade soffor och stolar, möbler i gustaviansk stil, riktigt vackra möbler, fast alla nya; vackra, stämningsfulla taflor, bland annat af Gude, som ej syns på afbildningen, och Liljefors, som jag tror du kan se, förtjusande danska porsliner med blommande anemoner och skära tulpaner — men framför allt ett obeskrifligt något af farmors och farfars hem, som stått nästan orördt sedan förra århundradet. Förstår du, hvad jag menar, om jag säger, att rummet ser en smula prudentligt ut; städadt, litet stelt kanske, som med en omärklig doft af pot-



Tvänne interiörer från Hertiginnans skrifrum.

pourri i luften, men ändå så hjärtans trefligt. Man väntar nästan att möta en dame i svenska dräkten eller höra en sirlig menuett från tredje Gustafs dar. Men intet af allt detta hände oss. Och kanske var det så godt det, ty då hade jag trott, att det spökat. Men nog hade det varit roligt att åtminstone få se och höra litet om härskarinnan öfver palatset och den sjukorg, som i vördnadsbjudande allvar tronade på bordet. Käraste kusin Louise, minns du den där grytan, som svinaherden-prinsen i Andersens Eventyr gjorde åt sagans prinsessa. Hade vi nu haft en sådan, skulle du bestämdt kunnat få reda på litet om Hertiginnan Ingeborg. Men, ma chère, grytan i sagan var dyr, som du minns — tio kyssar af prinsessan — och fast jag gärna skulle betalt en sådan lösen, stod den magiska piëcen ej att få, och jag vet lika litet som du.

Jag kan ej heller säga dig mycket om det rum, som helt naturligt på ett mer intimt personligt sätt påminner om den unga furstinnan; jag menar hennes skrifrum, där hon synes hafva samlat en mängd porträtter och andra föremål, som erinra



om barndomshemmet och barndomsvännerna. I själfva verket är jag nöjd att intet kunna berätta. Jag har för min del mycket ringa lust att söka öfverskrida gränserna för privatlivets område, som jag verkligen tycker att till och med en kunglig person kan hafva rätt att få behålla för sig. Allmänhetens underbara vetgirighet i detta hänseende kallar jag, med förlof sagdt, blott höggradig nyfikenhet. Emellertid, mon amie, det var ett litet förtjusande rum i grönt, med en vacker fris utmed taklisten och en för ovanlighetens skull vacker vit kakelugn, hvars make du kanske såg på Rörstrands utställning i somras. Jag skall ej berätta dig mera om skrifrummet, än att jag observerade en vacker och original bokhylla i mahogny, till hvilken Prins Eugen skall hafva gjort ritningen, och på hvars hyllor jag såg bland annat arbeten af Andersen, Ingemann, Bergsöe och Topelius. På ett utsprång nedanför böckerna stod bland brokiga bokblad en statyett af Thorwaldsen — trygg och färdlös som hela hans konst. Det gjorde mig godt att bland småtaflorna på väggen, bland hvilka fanns en vy af Kongens Köben-

havn, finna bilden af en af våra största historiska personligheter — Gustaf II Adolf. Jag tänkte för mig själf, att i en ung svensk furstinnas skrifrum skulle jag, så främling jag var, vilja önska henne, icke blott hvad Goethe sade att vi alla skola bedja Gud om: grosse Gedanken und ein reines Herz, utan ock ett vaket sinne för de ädlaste och bästa insatser hennes nya landsmän gjort i mänsklighetens lif.

Och så, Louise, var vårt besök i det närmaste slut. Att jag kastade en blick in i den hvita toaletten med sin fris af blommor i guld och grönt, hvilket rum just tycktes mig vara en värdig ram till ungdom och behag, förtänker du mig icke. Ej håller att jag i matsalen tog mig friheten att oförmärkt låta en liten täck amorin af brons, som stod på bordet vid Hertiginnans plats, ringa på en lakej — som för resten ej kom. Jag kan tänka mig, att detta rum med sin gröna panel, sina färgrika kannor och krus, sina högryggade gyllenläderstolar och andra gamla ståtliga möbler skall vara vackert, då det är upplyst. Nu var det nästan mörkt och tid för oss att gå.

Kära Louise, du skulle just varit med! Men du sitter därhemma och förnimmer af all denna världens buller icke mer än suset af vinden i granskogen. Hvad det är vackert! Jag tycker mig höra det nu bakom bullret på torget och — kom, så får jag hviska något till dig — jag längtar dit.

Din

Anne-Margrethe.

Samtliga rumsinteriörer, som beledsaga vår artikel: »Det unga furstehemmet», äro fotograferade af *Generalstabens litografiska anstalt*, som ock för vår räkning utfört klichéerna. Porträttet af det unga fursteparet på 1:a sidan är verkställt af Iduns egen zinkografiska anstalt efter en fotografi af Hansen och Weller i Köbenhavn.



## Bitet om sömmerskor och punktlighet.

Midt under det ifrigaste kalasandet på det nya året hände sig, att min prydligaste högtidsskrud genom ett olycksöde blef platt fördärfvad, hvarför det blef nödvändigt att i största hast försöka anskaffa en ny i stället.

Jag sprang bort till en snäll liten sömmerska, som brukar arbeta åt oss, när vi ej, som oftast sker, sy hemma, och fastän hon, som man säger, satt med arbete upp till öronen, var hon vänlig nog att lofva mig hjälp, och vi bestämde dag och timme för den första profningen.

Nu var det naturligtvis mitt hjärtas uppriktiga uppsåt att infinna mig på öfverenskommen tid, men så hände, att just på den dagen kom en god vän upp till mig, och som jag naturligtvis ej kunde visa henne på dörren, därför att jag egentligen skulle bort och profva, fick det väl anstå med den saken till litet senare, och så satte vi oss lugnt ned för att prata litet.

Men hur det nu var, medan vi med kaffebrickan mellan oss resonnerade om all världens märkliga ting, glömde vi totalt hela profningen, och först när klockan slog två, foro vi häpna upp, och med en obesvarad fråga, hvart tiden tagit vägen, gaf min vän sig af. Efter ett ögonblicks öfverläggning med mig själf, huruvida jag skulle kunna hinna till sömmerskan och tillbaka igen till klockan tre, då min lille man kom hem för att äta middag och lätt fick sitt solskenslynne fördärfvad, om jag ej fanns tillstädes och maten stod på bordet, beslöt jag stå risken och skyndade i väg.

Men hos sömmerskan fann jag två kunder före mig. Den ena var redan under behandling i profningsrummet, den andra satt tydligen och afvaktade sin tur därtill. Detta hade jag ej beräknat, jag lyckades få min lilla syfröken afsides och bad bevekande att få profva först.

»Mycket gärna för mig,» sade hon beredvilligt, »om bara fru Pettersson, som väntar därute, tillåter det.»

Jag anlade min huldaste min och gick fram till sagda dam. Hennes namn klingade visserligen bekant, men personligen var hon det icke, hvarför jag, laborerande med det behändiga tilltalsord, som vid sampråk till och mellan gifta okända damer ger utmärkt ledighet åt samtalet, sade: »Jag ber fruntimret så mycket om ursäkt, men det skulle väl icke gå an, att jag finge profva före fruntimret, jag har så rysligt brådtom.»

Fru Pettersson lyfte hjälplöst sina ögon upp till mig: — »Ack, snälla fruntimret, jag skulle så gärna vilja göra fruntimret den lilla tjänsten, men kan omöjligt, vi äta middag klockan tre, och då måste jag naturligtvis vara hemma.»

»Det göra vi med,» sade jag bekymrad, »det var därför jag vågade besvara fruntimret med min anhållan, min man kommer hem då, och han är så rysligt punktlig.»

»Det är min också, — det äro visst herrar i allmänhet.» — »Ja,» tyvärr höll jag på att säga, men sväljde det.

Härpå följde en paus, hvarunder vi vred oss på stolarna och oroligt blickade mot klockan. Till slut, tydligen efter skarp inre strid ändad med själföfvervinnelse,

sade fru P.: »Men om fruntimret var stämd hit till profning vid den här tiden, får jag naturligtvis vänta, ty jag skulle egentligen hafva kommit klockan elfva, men försummade mig, jag blef hindrad.»

»Jag blef också hindrad,» upprepade jag modfälld, »jag skulle hafva kommit klockan tolf.»

Härefter följde en ännu längre paus med tryckande tystnad, reflexioner och ännu oroligare blickar mot klockan, tills omsider vår väntetid i laga tur och ordning fick sitt slut.

När jag äntligen kom hem, gick min man oroligt af och an i våningen — när en fru händelsevis är borta, då mannen kommer hem, kan han, som hvar man vet, omöjligt afvakta hennes ankomst sittande, utan irrar med något af buradt lejon hos sig hit och dit i rummen. Vi satte oss genast till bords, och han frågade icke ens, hvar jag varit, hvilket är ett öfvermåttan dåligt tecken. Till slut sade jag själf helt obesväradt, att jag varit hos sömmerskan.

»Det måtte hafva varit en lång seance,» föll han genast in, »du skulle ju till henne redan klockan tolf.» (Hur han kunde minnas det, var mig en gåta, själf kom jag knappt ihåg, att jag sagt det — men så är det med herrar, är det något man icke vill de skola minnas, göra de det nog, eljes kan det vara som det kan med den saken.) »Jag blef hindr —» sväfvade nästan öfver mina läppar, då med ens hela situationen med fru P. stod för mig. Männe hon nu också hade en sådan här treflig tète à tète med sin käre man, undrade jag. Tanken föreföll mig komisk — och så måste jag berättat alltsammans.

Min lille gubbe var lätt blickad, sedan nu ej längre den värsta hungern ansatte honom. Han skrattade rätt godt, men ett litet tal kunde han förstås ej underlåta hålla, däri jag fick veta, hvad vi kvinnor egentligen äro för ena, då det gäller att passa öfverenskommen tid, och hur vi genom bristande punktlighet ställa till oreda och obehag både för oss själfva och andra — här tänkte han möjligen närmast på sig själf och sin kallnade soppa, men var storlagen nog att ingenting säga därom, utan tillfogade — t. ex. för de stackars sömmerskorna.

Jag belönade honom med att säga, att han kanske ej hade alldeles orätt — ett litet erkännande som har en underbar förmåga att ställa allt rätt igen. Kommen för mig själf, började jag tänka öfver hans ord, insåg allt tydligare, hur berättigade de hade varit, och jag fattade då det beslutet att hädanefter åtminstone försöka att vara punktlig. Mitt första inslag på den nya vägen härtill gjorde jag genom att infinna mig precis på slaget hos min sömmerska, när den andra profningen skulle försiggå. Hon såg så glädt öfverraskad ut, att jag med ens berättade hela historien för henne. Hon hörde uppmärksamt på och sade med ett tonfall så innerligt, att det egentligen är det, som kom mig att lägga denna episod för allmänhetens ögon: »Ack, om alla tänkte så, då skulle det ej vara någon konst att arbeta och göra alla till lags.» Sedan kommo vi naturligtvis osökt att tala litet om kundens punktlighet i allmänhet, och genom hvad jag hörde fick jag en alldeles bestämd uppfattning af, att ett litet manande ord därom ej skulle vara öfverflödigt, till hvad verkan det sedan hafva kan. Jag fick näm-

ligen veta, att af kundkretsen hos en sömmerska — ej naturligtvis hos en större, som på sin atelier nog oftare ser kunden ödmjuka sig än tvärt om — är det möjligen en af tjugu, som kommer på bestämd tid, i regel kommer man en, två till tre timmar senare, stundom på eftermiddagen i stället för på förmiddagen, ja, det kan till och med hända man icke alls kommer samma dag, utan först den nästa, och detta allt utan att förut lämna bud om dröjsmålet.

Hvilka svårigheter detta slarf vållar den stackars sömmerskan, ligger i öppen dag. Efter öfverenskommen profid beräknar hon, hur mycket arbete skall medhinnas, men kundernas försumlighet åsamkar gifvetvis en stockning häri, hvarigenom det ofta blir henne omöjligt att på bestämd tid få en beställning färdig. Häröfver blir naturligtvis kunden förargad, utan att besinna, att hon själf ofta är orsak därtill, dels direkt genom det afbräck i arbetet hennes bristande punktlighet åsamkat, dels indirekt genom det dåliga föredöme hon därigenom gifvit. Förhållandet är onekligen båda parterna till nackdel. Men vore det nu så, att det ej gällde mer, än att en klädning ej blefve färdig i dag utan i morgon, vore den malören ej värd tio ord. Saken har dock en djupare och allvarigare sida. Detta bland oss kvinnor ymnigt florerande slarf, hvad tidsbestämningar beträffar, bevisar att i detta afseende ligger ej det allvar i öfverenskommelsen, ej den bindande kraft i vårt ord, som vi väl gärna älska anse oss äga.

Låt vara att bristen på punktlighet väl oftast har sin grund i obetänksamhet, men som till skada både för oss själfva och andra är den dock fördömlig — och dessutom, om vi i ett afseende visa oss mindre pålitliga, ligger det nära till hands att spörja, hur vi förhålla oss i andra. Ja, för att finna svaret vill jag blott hänvisa till en allbekant dikts bevingade slutord: Känn dig själf!

H.

## Skaldernas kvinnor.

Små studier för Idun

af Emil Linders.

III.

Esaias Tegnér.

De obarmhärtinga åren, som så låtit en Franzéns sänger delvis falla i glömska, hafva varit mildare mot en annan af hans samtida, en större, Frithiofs och Ingeborgs sängare och Sveas skald. Selma och Fanny äro nästan glömda, men ännu svärma tusende unga kvinnor för den käcke Frithiof och tusende ynglingar drömma om kung Beles fagra dotter.

Ty vän och ädel är hon, denna Ingeborg, vid hvars öden skalden länkar sin hjältes! En nordens kvinna med alla de dygder och det behag, hvarmed en diktares fantasi kan utrusta den älskade.

Hon är »spelets bästa docka», hon är kungadottern som stjal »sin lycka ej, hur nära än den ligger». Hon vill ej röfva bort sin »Frithiofs namn ur skaldens sänger». Hellre vandrar hon pliktuppfyllelsen



törniga väg, äfven om hennes val skall komma hennes älskare att ett ögonblick tvifla på hennes kärlek — —.

Tegnér har i Ingeborg gifvit sitt land en kvinnogestalt, som ingen tid skall kunna komma att blekna.

En annan kvinnobild ger han oss i Gärda, »bergets hedna tärna». I de vackraste strofer berättar han oss om jättemön, som var

»hvitklädd, hälften jungfru, hälften mö»,

men också förtäljningen om Gärda är sagan om högsint afstående.

Och likväl är Tegnér ej en skald, som annars predikar försakelse för någon eller som i likhet med t. ex. Nybom anser att »kvinnan måste mycket lida».

I sin sång *Till damerna* säger han sig finna, att kvinnorna »de dyrkas öfverallt, jämväl när de förtryckas».

Men han håller kvinnorna för väsenden, som behöfva stöd, han låter Ingeborg säga om sitt kön:

»Hvad vore kvinnan, om hon slet sig lös ifrån de band, hvarmed Allfader fäst invid den starke hennes svaga väsen? Den bleka vattenliljan liknar hon — —»

och i flere af sina dikter visar han sig dela sin tids tankar om kvinnans mission, såsom när han i den förutnämnda sången *Till damerna* sjunger:

»Du smälter, Evas kön, den hårde mannens bröst, med lätta händer du hvart sår förbinder, vår ungdom vårdar du, vår ålder ger du tröst och målar mången ros på livets bleka kinder.»

För att vidare nämna den bland skaldens dikter, som först fäste den större allmänhetens uppmärksamhet på honom, hans *Sång för skånska landtvärnet*, så heter det däri med afseende på dem, som dö för fosterlandet:

»en flicka med sväfvande lockar skall gå, och fälla en bäfvande tår däruppå.»

Orden hafva för resten i mer och mindre ändrad form upptagits af en massa andra skalder med Nybom i spetsen.

Att kvinnokönet i Tegnér hade en varm, om också stundom en smula ytlig beundrare, därom vittna ju hans ytterst talrika kvinnoadresserade dikter. Om man får anse dem för mer än i hjärtligaste form uttryckta artighetsbetygelser, skulle Tegnér hafva ägt stora anlag att bli vår Heine, skalden som älskat hundratals kvinnor och ägnat en och hvar af dem ett poem.

Tonen i dessa kvinnodikter är vanligen helt skämtsamt, om man undantar dikter med mera allvarligt ämne, såsom poemet *Vid en borgarflickas graf* och de poem, skalden riktade till den ungmö, som sedan blef hans maka.

Alla dessa mindre dikter skjutas dock i skuggan af skaldens större, och dessa få i sin ordning vika undan för det största af hans verk, *Frithiofs saga*, genom hvilket Tegnérns namn är känt och älskad äfven bland dem, hvilkas händer oftare hålla ett arbetsverktyg än en bok. Och Frithiofsagan, det är till en del den svenska sångens hylning åt den svenska kvinnan i skepnad af Ingeborg, den gamle nordmannadrottens sköna, högsinta dotter.

## Teater och musik.

Vasateatern presenterade torsdagen den 28 januari den gamle Sardous senfödda dotter »Marcelle» för sin publik. Mer än lofligt lik vissa af sina äldre, redan förut hos oss introducerade landsmaninnor och dessutom behäftad äfven med andra i ögonen fallande brister, mottogs flickebarnet i början tämligen kyligt af publiken, men lyckades det oaktadt under aftonens lopp genom sitt glada lynne, sin odisputabla kvickhet och slagfärdighet samt sin understundom frambrytande äkta känsla tilltvinga sig både intresse och bifall. Till pjäsens framgång bidrog emellertid i ej ringa mån det på de flesta håll förtjänstfulla spelet. Hjältinnan, den ädla och uppoffrande Marcelle, som för att rädda sin skurkaktige bror utsatt sig för en skymfigt misstanke, hvilken hotar att sköfva hennes unga lycka, spelades fint och måttfullt, om ock ej med all önskvärd nyansering, af fröken *Gottschalk*. Olivier Couturier, som af kärlek till Marcelle jäfvar de mest talande bevis på den unga flickans brottslighet och förblir henne trogen i det yttersta, torde näppeligen kunna finna en mera sympatisk och trohjärtad representant än herr *de Wahl*. Öfver fru *Håkansson*s genom många fina smådrag utmärkta framställning af Oliviers gamla varmhjärtade och frisinnade moder, som förenar de båda älskande efter att genom ett sinnrikt konstgrepp hafva rentvätt Marcelles heder, hvilade tyvärr en kyla och reservation, som ej veke ens i de mera sensationella momenten. Bland det öfriga sällskapet, en skara sedeslösa manliga och kvinnliga odågor, som i infernalisk endräkt — ofta under de mest skrattretande situationer — med näbbar och klor sönderslita Marcelles goda namn och rykte, må särskildt framhållas *Chatillac*, en oförfäddlig vivör och resonnör, af herr *Svennberg* återgifven med makalös aplomb och abandon.

Södra teatern bjuder sedan slutet af förra veckan på en ny, pikant kryddad anrättning af det lättare slaget ur det välförsedda franska köket: »Dubbelgångaren» af Sylvane och Gascogne. Tack vare sin pigga och uppslupna dialog, sina tokroliga förvecklingar och sin fyndiga upplösning har pjäsen vunnit en afjord *succès de rire*. Oemotståndligt komiska äro herr *Lambert* som en stackars olycksfågel till skrifvare, herr *Erland Wagner* som en lättsinnig krabat till värnpliktig, den där under sina reglementsvidriga snedsprång råkar ut för det ena äfventyret, befängdare än det andra, och herr *Richard Wagner* som en gammal hedersknyffel till regementsläkare.

I sina respektive roller af eldfängd dansös och frispråkig »husa» förtjäna likaledes fruarna *Lambert* och *Hagman* en *mention honorable*.

Musikföreningen gaf i tisdags sin 49:de konsert och hade härvid glädjen se Musikaliska akademins stora sal fylld så godt som till sista plats. Programmet var särdeles omväxlande. Det inleddes med Brahms' »Akademische Festouverture», en glädtig och humoristisk komposition, byggd på tyska studentsånger. Af högre musikaliskt värde var dock samme tonsättares »Schicksalslied», ett kör- och orkesternummer af mycken skönhet, skildrande än sällheten på de himmelska stigarne, än kvalen på den jordiska törnestråten. Härpå följde Francks bibliska scen »Rebecka» för soli, kör och orkester. Originell och alltigenom af en orientalistisk färgnyans innehåller denna komposition flere skönheter, som ej kunna undgå att verka anslående. Särskildt Rebeckas bön med körbeledsagning, Eleasars bön, en del af flickornas körer samt den ståtliga slutkören. Rebeckas och Eleasars partier utfördes förtjänstfullt af fru *Edling* och herr *Lundqvist*. Konsertens andra afdelning upptog »Sfinxen» för soli, kör och orkester af Ivar Hallström till ord af Carmen Sylva, drottning Elisabeth af Rumänien. Melodiös och anslående, väckte kompositionen rätt mycket bifall. Solostämmorna utfördes af de två nyssnämnda solisterna samt fröken *Anna Pihl* och herr *Gentzel*, hvilken senare var betydligt hes. Programmets hufvudnummer och säkerligen dess mest anslående var Gades »Baldurs dröm», för soli, kör och orkester. Den första afdelningen med sin strålande, solljusa Valhalla-stämning är välbekant från den stora musikfesten härstädes i somras. Kompositionen minner om Wagner, men har dock tillräcklig originalitet för att värdigt uppbära Gades fräjdade namn. Den erhöll ock ett nästan alltigenom förträffligt utförande. Led-samt nog måste Baldurs solo uteslutas på grund af herr *Gentzels* heshet. Friggas och Brages partier utfördes af fru *Edling* och herr *Lundqvist*. Körerna gingo i allmänhet bra; tenorerna föreföllo dock något matta.

Konserten bevistades af h. m:t konungen, kronprinsen och hertiginnan af Dalarna.

Borwicks-konserterna i Musikaliska akademins stora sal förliden lördag och onsdag — den senare en s. k. populär konsert med nedsatta priser — voro väl ägnade att stärka de sympatier, som den flärdlöse och gedigne konstnären under lady Hallé-turnén i höstas lyckades tillvinna sig hos Stockholmspubliken. Programmen, hvarå såväl gamla som nya mästare voro värdigt representerade, utfördes med den sällsynta grad af fantasi, känsla, skola och originell personlig uppfattning, som vi redan förut konstaterat hos mr. Borwick. Bifallet, ihållande och intensivt efter samtliga numren, kulminerade efter Chopins Scherzo h-moll och Liszts Rhapsodie hongroise.

Herr *Ragnar Grevillius* gifver med biträde af fröken *Hedvid Edgren*, en musikalskarinna samt hr *Viktor Wicklund* konsert i Vetenskapsakademien fredagen den 11 februari kl. 8 e. m.

Andreas Halléns orkester- och körkonsert gifves i Musikaliska akademins stora sal nästkommande torsdag den 10 dennes.

## Kanske ändå...

Skiss för Idun af *Agathe Lind*.

Luften hade varit tung i dagar. Samma grå himmel, samma regndusk från morgon till kväll. Redan klockan två började det skymma, så att fru Gärda icke såg sy längre. Hon svepte en schal omkring sig, kröp upp i soffhörnet och satte sig bekvämt tillrätta. Men hon kunde icke somna; de tankar och känslor som arbetade inom henne hela dagen, de fortsatte utan rast eller ro, och den unga kvinnan vred sig ibland liksom af kroppslig smärta. Så spratt hon plötsligt till vid att någon tog i dörrvredet. Det hade blifvit mörkt i rummet.

»Är frun här?»

»Ja.»

»Jo, jag undrar om jag ska' elda härinne, tills jägmästaren kommer hem?»

»Ja, gör det.»

Fru Gärda reste sig från sin liggande ställning, slätade till håret med handen och såg med en frånvarande min på, hur jungfrun sökte tända brasan.

»Det är då alldeles omöjligt att få eld på de här sura pinnarne, vet frun!»

Icke heller rökte det ut ordentligt, utan ett och annat rökmoln trängde fram och smög sig mjukt uppför kakelugnen. Det påminde fru Gärda om ordspråket, som hon förr tyckte vara så vackert: »Mera än elden på främmande härd röken i egen hydda är värd.» och hon smålog ironiskt.

En manlig röst hördes ute i tamburen, och strax därpå kom jägmästaren in till sin hustru, åtföljd af jungfrun, som bar en tänd lampa.

»Goddag liten!» sade han muntert och kysste henne på pannan. »Nej, se du har låtit elda, det var ju treffigt. Jag tycker luften är friskare, du skall se att vi få snö. Nu har du fått vänta med middagen igen, — förlåt mig, men jag har inspekterat en traktuggning, som ligger ett par mil bort, ända vid Vedasjön, du vet. Men så är jag också hungrig som en varg. Kom nu!»

De gingo in i salen, och jägmästaren höll som vanligt målron vid makt under middagen. Han beskref utförligt sitt arbete för dagen och de intryck han fått i skog och mark. Fru Gärda hörde tyst på och såg ointresserad ut.

»Har du varit ute i dag?» frågade han plötsligt.

»Ute! Hvem kan gå ut i sådant väder och på dessa bottenlösa vägar? Jag kunde aldrig tro att landet var så rysligt.»

»Stadsdamen längtar efter de torra gatorna, kan jag märka. Men sätt på dig ordentligt om fötterna, och gå med mig i skogen i morgon, skall du få frisk, skön luft.»

»Nej tack, om jag slipper,» svarade hon kort.

»Men, liten, både hälsa och humor tager skada utaf att sitta inne så mycket som du gör.»

»Du tror kanske humöret blir bättre utaf att gå i ödemarker, inte se annat än afföfvade träd, smuts och vattenpölar. Och antingen stormar det, så man ej kan gå rak, eller också regnar det som i syndaflodens dagar.»

Hon reste sig häftigt från bordet, gick in i hvardagsrummet och började läsa i de nyss komna tidningarna. Jägmästaren tände en cigarett och gick några slag af och an på golfvet, innan han slog sig ned. Så tog han en tidning, men studerade icke den, utan sin hustrus ansikte,



CAKES

hult jämförliga med de engelska, försök i hufvudstaden.

C. W. SCHUTMACHER Kongl. hofleverantör. — 17 Norrlandsgatan 17, Stockholm.

SPISBRÖD, många sorter. Försändes öfver hela riket. Begär prisKurant.

och ett tungt, bekymradt uttryck kom i hans ögon. Det hade varit så här hela hösten.

»Nej,» utbrast Gärda med bestört min, »Ester Lorén är död! Du minns väl den där söta flickan, som var inackorderad hos fru Hoff? Bara tjuguttre år!»

»Det var ju sorgligt,» sade jägmästaren. »Äh, — jag vet icke det, åtminstone icke för henne. Gudarnas älskling dör ung, sade ju redan de gamle, och för resten, lifvet är minsann icke värdt att lefva!» Det var en blandning af melankoli och bitterhet i hennes ton.

»Gärda,» sade jägmästaren nästan strängt, »har du rätt att yttra dig på ett sådant sätt?»

»Rätt?» svarade hon hårdt. »Ja, lika mycken som alla andra. Visa mig någon som är tacksam för sin tillvaro. Och hur tror du min har varit? Fattigdom så långt jag kan minnas tillbaka, hemlös sedan jag var sjuutton år, sträfvan på kontor under hela min bästa ungdomstid, och så lifvet på alla dessa inackorderingsställen —»

Hon tystnade, och han såg forskande på henne. »Och nu?» frågade han allvarligt, utan att taga blicken från hennes ansikte.

Hon rodnade. »Ja — nu har jag ju ett eget hem,» sade hon med ett underligt tonfall.

»Men du anser ändå inte lifvet värdt att lefva?» Hon andades häftigt ett par tag, och så brast det ut:

»Nej! Jag hatar det!» Hon dölde ansiktet i händerna liksom rädd för hvad som skulle komma, men mannen gick fram till henne och sade med öfvermåttad mildhet:

»Gärda, jag har länge sett, att det är något, som trycker dig. Kanske jag kan hjälpa dig, — vill du icke tala ut? Försök!» Han strök sakta med handen öfver hennes hår.

»Nåväl,» sade hon slutligen, »jag skall tala, det är nog bäst så, ty jag hårdar inte ut längre. Hugo, — jag har, — jag har bedragit dig! Jag —»

»Gärda,» afbröt han häftigt, »hvad menar du?» »Jo, jag bedrog dig, när jag första gången lofvade att bli din, jag bedrog dig, då jag införde Gud och människor lofvade att älska dig i nöd och lust, ty — — åh Hugo, jag — jag har aldrig älskat dig!»

Hon hviskade fram de sista orden, men han

hörde dem väl, där han stod framför henne, tyst och orörlig. Då han icke sade någonting, fortsatte hon:

»Döm mig icke alltför strängt, jag har lidit mera för min synd än du kanske anar! Hugo, du vet hur glädjelös min ungdom har varit, hur ensam jag stod i världen, men du vet icke, huru den blef allt starkare år efter år min längtan efter ett eget hem, en plats på jorden, som jag kunde kalla min. Så kommo vi tillsammans den där månaden hos fru Hoff, och jag tyckte bra om dig från första stund — du var så frisk och manlig, och när jag märkte att du började närma dig mig, då kunde jag icke tro att det var sant! Skulle äfven jag en gång bli älskad, få ett eget hem, värn och skydd! Så kom den stunden, då du sade att du höll mig kär — hon höll plötsligt upp och hennes händer rörde sig nervöst i knäet.

»Och sedan —,» sade han hårdt, och hon började igen:

»Jag kväfde min oro öfver, att jag icke älskade dig tillbaka, med tanken på allt hvad jag skulle få, om jag blef din. Du var den förste, som erbjöd mig den fattiga kontoristen ett hem, och jag var säker på, att du äfven skulle bli den siste. Och jag trodde — den kommer nog, kärleken. Och så blef jag din hustru.» Hon snyftade sakta.

»Och sedan —,» sade han lika obevekligt som nyss.

»När du förde mig hit i våras, var här ju så vackert och härligt, allt blommade och doftade, och jag tänkte: det blir nog bra. Men så började du ditt arbete och gick så helt upp i det. Hvad brydde jag mig om dina stockar och skogsplanteringar, jag kände mig allt mera ensam, allt kallare blef det inom mig. Jag bestod icke hvardagslifvets pröfningar, ty, — ty jag älskade ju icke.» Hennes hufvud sjönk allt djupare ned, och hon talade så lågt, att han hade svårt att höra henne. »Och så insåg jag en dag, att lyckan, den ligger icke i ett eget hem, utan i ett deladt hem, och sedan dess har jag ingen ro mera. Jag kan icke stanna längre — jag måste bort, jag kan icke förstålla mig mera. Förlåt mig, Hugo, förlåt!»

Hon kastade sig ned på knä, men han lyfte genast upp henne och stödde henne.

»Se på mig!» sade han. Hon lydde dröjande, och blickarna som möttes, uttryckte sorg och förtviflan.

»Du tror kanske, att det var något nytt för mig, det du nu berättat,» sade han sakta. »Nej, så har du ej kunnat förstålla dig, så blind har ej min kärlek varit, att jag ej förstätt allt, klarare och klarare för hvarje dag. Men jag har hoppats som du — att kärleken en gång skulle komma. Och nu är det hoppet slut!»

Han släppte henne och kastade sig ned i en stol, med händerna för ansiktet.

Gärda stod kvar. »Hugo,» stammade hon, »du har vetat det?»

»Ja,» svarade han tonlöst.

Gärda sökte reda sina förvirrade tankar. Han hade vetat det och hade varit så god, så öfverseende och tålig. Han hade väntat och hoppats, och så — så slungar hon honom i ansiktet all sin bitterhet, sin otacksamhet. Hon greps af blygsel och förvirring, men där var en annan känsla också, som hon ej förstod, och liksom dragen af en oemotståndlig makt gick hon fram till honom:

»Hugo!» hviskade hon.

»Ja,» svarade han trött, utan att se upp.

»Tror du, — tror du, att du skulle kunna ha tålmod med mig en tid ännu? —» Han lyfte upp hufvudet och såg på henne med nytt lif i blicken. — »Kanske att — att den kommer till slut ändå — kärleken!»

Innehållsförteckning:

Det unga furstehemmet. Ett besök i arrfurstens palats; af Anne-Margrete. (Med portr. af prins Carl och prinsessan Ingeborg samt flere rumsinteriörer). — Litet om sömnerskor och punktlighet; af H. — Skaldernas kvinnor; små studier för Idun af Emil Linders. III: Esaias Tegnér. — Ur notisboken — Teater och musik. — Kanske ändå; skiss för Idun af Ayalthe Lind. — Tidsofdrif.

Tidsfördrif.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Charad.

Förutan mitt första det blir inte jul, Om än du får »klappar» och granar. Mitt andra ger näring åt inföding gul, Respekt, när du barnen förmanar.

I kloster mitt tredje man ständigt får se — Jag nämner ej dess ägarinna — Men om du till turkarne vill dig bege, Ett snarlikt bär hvarje turkinna.

Mitt fjärde en guddom, som dyrkats i nord, En skräck båd' för troll och för jättar.

Så mången en storbragd af honom blef spord.

Lyss blott till hvad sagan berättar. Mitt hela en titel åt mannen beskär, Som kvinnan ej fordom fick bära. Nu får hon den bära, om hon den är värd, En svenska nyss vann den med ära. Brita.

Anagram.

De finnas, kanhända, Som öfning ha fått Att vrida och vända, I stort som i smått.

Nåväl, passa på Mer öfning att få.

1:sta ordet:

Under varma sommandagar Mer än eljes jag behagar, Men och vintertid jag är För hvar matmor ganska kär. Jag kan kokas, jag kan röras, Mycket godt af mig kan göras Utan alltför stort besvär.

2:dra ordet:

Kunde jag det rätt förklara, Skulle det förträffligt vara. Säg mig, hvad — om du det kan — Du vid repeats ända fann? Kanske också uppå släpet, När du detta dumma skräpet Ej i brådskan laga hann. ;

3:dje ordet:

Hvad för mången är nödvändigt Och han nyttja får beständigt, Om det ej skall illa gå. Ut i tunna, fjärding, så, Ut i stäfva, kar och bytta Är det ock till mycken nytta, Ja, nödvändigt där också.

4:de ordet:

Hur en fästningsmur bör vara. För att mot förväntan svara. Sibylla.

Sifferlogogryf.

- 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 = läkemedel, 5, 1, 2, 3, 7 = Stad i Sverige, 1, 7, 3 = kärll, 7, 3, 2, 6 = talar ej vårt språk, 1, 7, 10, 4 = mansnamn, 5, 7, 4, 2 = stad i Europa, 9, 8, 4, 7 = fruntimmersnamn,

1, 4, 7, 10, 2 = fruntimmersnamn, 7, 3, 2, 5 = flod i Tyskland. »Folifåsa».

Mosaik.

Grupp 1.

Table with letters: a a h e d f, j l m i k n, n o r r r t, y u

Grupp 2.

Grupp 3.

Table with letters: a a e a a d, i l l e g h, l m n l o r, n o o r t, s s v

Grupp 4.

Om rutorna i hvar och en af ofvanstående fyra grupper sammanfogas, så att bokstäfverna i desamma gifva:

- Grupp 1: Två mansnamn, Grupp 2: Två mansnamn, Grupp 3: Fyra mansnamn, Grupp 4: Två mansnamn, så skola rutorna i hvarje grupp för sig, i och med detsamma bilda en bokstaf i stora alfabetet. Äro namnen och följaktligen äfven de fyra bokstäfverna funna, bilda de

senare, rätt ordnade, namnet på en ryktbar personlighet. »Moster Lisa».

Ifyllningsgåta.

Sex kvinnonamn.

Grid for word search with letters L, l, n, r, i, a

Äro de rätt funna, bildas ett sjuende af deras initialer. »Fia».

Lösningar.

Logogryfen: Isbrytaren; narr, syra, styr, ben, barn, byst, nesa, bena, bryta, yster, sin, ris, bister, byta, Berta, Erna, nysa, sen, bryne, barr, bra, stare, Ran, in, ny, bas, ten, ner, resa, retas, stia, rensa, sten, ras, be, rest, ria, tia, snyte, rast, stan, »sate», yta, as.

Charaden: Dum-bom.

Hopsogningsgåtan: Florens; fig. 1. 1) Bjuf, 2) Milano, 3) Vendee, 4) Maas. Fig. 2. 1) Lima, 2) Rhen, 3) Nora.

Aritmomet: Boksamling; in, alm, kil, gom, sig, nos, glob.

Rebusen: Öfverstens understöd.



Kaffe, patentrostadt och konserveradt i enl. med Professor Liebig's metod, hvarigenom det står sig i flere månader, i fina blandningar: Java, Mokka, Plantage m. fl. Fabriksbod 9 Biblioteksgatan, Sthlm.



Förädlade Kaffetillsatser, analyserade af Dr Setter berg och Ingeniör Landin. Gör kaffet homogent, välsmakande, sundt, närande och billigt. Begär hos er närmaste handl. Kronkaffe och Utställningskaffe.